

Szeszák Gyula

Hét törzs meg a két törzs

– Gének vetélkedése –

4. rész (az 5-ből)

Ha valaki a multat, a jelent és a jövőt próbálja kavargatni, a kánál előbb - utóbb megakad "bográcsban" ott ahol lekoz mált az étel (az élet). Meg kell hát kapargatnia a **zsidókérdést** is, ami állítólag nem is létezik. Eszerint Henry Ford is hülyeséget írt a "Nemzetközi zsidó" c. könyve belső címlapján, amikor az írta, hogy a zsidókérdés "a világ legfőbb problémája". Meglehet.

Dehát ha nincs zsidókérdés, miért kellett megírni Heinrich Graetznek "**A zsidók egyetemes történetét**" és miért kellett Szabolcsi Miksának megszerkeszteni magyarul is, hat kötetben? Nos nekem megvan az 1906-os budapesti kiadás. kb. 3600 oldal a terjedelme és fél méterter foglalt el a könyvespolcon. Persze gőzérővel után-nyomják - terjesztik most is. Tessenek csak utána nézni a Neten.

Találomra felütve a 6-ik kötet 177-ik oldalát, a következők olvashatók. Lisszabonban megszállták a maranusokat [marranok - maranusok (spanyolul marranos) ál-keresztények, spanyol zsidók a kik az inkvizíció elől szabadulni akarván, felvették a kereszténységet, de titokban hűek maradtak régi hitükhöz]. Emiatt Portugália királya két zsidók ellen látó portugál (!) szerzetes papot megégettetett. A portugál (!) polgárságtól pedig megvonta az önkormányzat jogát, mert nem tudott eredményesen fellépni a "**gyülevész gyilkosok**" ellen. [Ez utóbbiak a portugál parasztok, akik meglegeleltek a sanyargatást.]

Ilyesmikről szól az egész könyv, minden esetben bebizonyítva, hogy a zsidók a véten áldozat szerepét játszották mindig, mindenütt, többezer éven át - a gyülevész gyilkosokkal, azaz a befogadó népekkel szemben. Persze "gyülevész gyilkosok" 1906 óta is sanyargatják a választott népet, a történet tehát folytatódik. Gondolom írják is szorgalmasan. Csak azt nem tudom, mennyi helyet tegyek szabaddá a könyvespolcomon az új köteteknek..

Persze amennyire ezek a históriák változatosak [az évszám, a helyszín és a szereplők tekintetében] annyira egyhangúak a lényegét illetően: miért válik előbb - utóbb minden befogadó nép gyülevész gyilkosok hordájává? Hát' ez fogas kérdés, annyi szent, de van rá (gój) magyarázat!

Hitler a Mein Kampfban - Schopenhauert idézve - megállapítja hogy a zsidó a hazugság nagymestere. En nem mennék idáig. Inkább úgy mondanám, a kódósítás nagymestere. (a kódósítás egyébként magasabbrendű szellemi tevékenység, mint a szimpla hazudozás...). A nyelvi fogalmak, az erkölcsi elvek, stb. mesteri összekavaráásával mára olyan helyzet keletkezett, hogy az okot és az okozatot kimutatni, megérteni, megérteni, **csaknem** lehetetlen.

Csaknem, mondom, mert azért nem reménytelen a dolog. A bizonyítást épp a szószaporító **Bibó István**, a nagy zsidó apologéta, "**Válogatott tanulmányainak**" második kötetéből vett idézetekkel vezetem be.

[Közbevetőleg jegyzem meg, Bibó filozemita beállítottsága már korábban feltűnt nekem és ennek hangot is adtam "**Mélegesen a befogadás és a kirekesztés**" c. kommentáromban. Elolvasása abból a szempontból lehet esetleg érdekes, hogy e korábbi cikk gondolatmenete meg fog jelenni ebben az írásban is.]

Tehát Bibó... Kezdjük mindjárt egy jóslatával. "**Sokak számára nagyon furcsának fog hatni, ha azt mondjuk, hogy Magyarországon e pillanatban ... kevésbé van zsidó hatalom, mint valaha ... s ha azt mondjuk, hogy az egész magyar társadalmi és politikai fejlődés olyan ponton van, hogy minden zsidó - nem zsidó arányszám-probléma ... belátható időn belül meg fog szűnni.**" [Könyv 6 kötet 787 old.] Hát' finoman szólva ez nem jött be. Abban a pillanatban sem volt igaz, ma meg pláne nem igaz.

Aztán a költő, akarom mondani író, megkérdi önmagától, mi a fityfene az, hogy zsidó hatalom. És nyomban meg is válaszolja - önmagának. "**Csupán abban az értelemben beszélhetünk zsidó hatalomról, hogy kereshetünk a társadalomban olyan egészben nem zsidó hatalmi szervezeteket, amelyek működésében és hatásában bizonyos pozíciók és hatáskörök betöltőinek zsidó volta döntő, összeműködést irányító és szabályozó szereppel bír.**" [U. ott 788 old.] Siet megállapítani ilyen nincs és tulajdonépp nem is volt ... Aztán: "**Kiseb mértében ugyanilyen lehetőséget tartalmaznak a sajtó és kultúraterjesztés apparátusának egy része, valamint egyes baloldali politikai szervezetek.**" [U. ott 789 old.]. És még egy kritérium, ami a pártállam viszonyaira vonatkozik. "**Köztudomású, hogy ... megnövekedett a közszolgálatban, a ... gazdasági életben és a pártszervezetben elhelyezkedők száma, azonban az, hogy az ilyen módon kialakuló egyszintenciák ugyanolyan összefüggő társadalmi, hatalmi hálózatot jelentenek-e, mint az egykori zsidó tőke volt, ma több mint kétséges.**" [Ugyanott] Így Bibó. Ha még élne, vajon hogy magyarázná ma a zsidókérdést. Bibó elment, de szellemi mérge ma is hat. Javasolnám, ne bibelődjünk tovább Bibó hamis jövő és jelenképén. Vegyük szemügyre a helyzetet a józan paraszti ész talajáról. Megjegyzem még, hogy az SZDSZ is "Szabad Kezdeményezések Hálózata" néven jött létre...

Ha a világ történetét, történelmét akár csak felületesen olvasgatjuk, szemünkbe tűnik és képzeletünket megragadja egy vörös fonál: a történelem a földi javak birtoklásáért folyó harc folytonosan ismétlődő története.

Az emberek által "**vágyott javak**" a társadalomban nem egyenlően vannak elosztva. Mik ezek a "vágyott javak"? Minde nélkül az anyagi javak említendők, mert ezek birtoklása többnyire az egyéb javak megszerzésének kulcsa is. Ide tar toznak továbbá a hatalom, a dicsőség (társadalmi presztizs), stb.

E javak "hozzáférési pontjai" a pénzügyi szervezetek (bankok), az államhatalmi szervezetek (törvényhozás, ítélkezés), az állami-gazgatási szervezetek (), társadalmi szervezetek, művelődési intézmények, művészetek, a sajtó, stb. Fontos hozzáférési pontot képeznek továbbá azok a civil foglalkozások, ahol jól lehet keresni.

A zsidóság több évezredes művészte e "hozzáférési (lefölözési) pontok" szervezett megszállása oly mértékben, hogy e helyeken a zsidók "reprezentáltsága", azaz százalékarányos "képvisellete", sokszorosan meghaladja a befogadó néptörzshöz viszonyított százalékos arányukat.

Az ilyen százalékos összevetést azonban a zsidóság nem tűri. Megkülönböztetésnek tartja és kézzel - lábbal küzd az arányosítás, a "numerus clausus" minden kísérlete ellen - mindig sikeresen!

Ez a helyzet a befogadó (többségi) társadalom számára akkor is elfogadhatatlan lenne, ha csak azzal járna, hogy a zsidóság a nemzeti javakból számarányát messze túllépő mértékben részese-dik.

A társadalom materiális és inmateriális javainak lefölözését a zsidóság végezhetné tapintatos, "jópofi" módon is. Kakukkfőika lé-tére tanúsíthatna továbbá lojális magatartást a fészek többi lakója iránt.

De nem! A törzsbeliek pöffeszkednek, fölényeskednek, gyűlölködnék, ócsárolnak, gúnyolódnak a házigazdákon. És ami ennél sokkal lényegesebb, saját érdekükben, külhoni fajtestvéreik érdekében, vagy egyszerűen csak a talmudi gyűlölködés által készítettve, rendszeresen a befogadó nemzet érdekei, létérdekei ellen cselekedzenek.

Mindez, így együtt, sok. Messze túllép az elviselhetőség, az általuk annyiszor hangoztatott tolerancia, határain. Azért is, mert nem egyszerűen adott állapotokról (status quo) hanem folytonosan romló helyzetéről van szó.

Egyáltalán nem szüseséges keresgélünk a társadalomban, ahogy Bibó fogalmaz, elég a televíziót bekapcsolni ahhoz, hogy a zsidó túlreprezentáltság mértékéről maradandó benyomásokat szerezzünk. Ez persze nem elég. Ismerni kell némiképp a mult, a közelmult és a jelen történéseit és ezekből kell fókuszálni néhány olyan szereplőre, akik a zsidó ság egy egy jellegzetes csoportját reprezentálják. Mindannyiukat felsorolni úgyszólván lehetetlen. Ha néhányukat példaképp mégis megnevezünk, a mondanivaló - hitem szerint - érthetővé válik.

Kártevők

E kategóriának csupán két reprezentánsát említeném: Fekete Jánost és Surányi Györgyöt.

Fekete János népellenes bűneiről köteteket lehetne (kellene) írni. En csak egy mozaikot illesztettem ide egy 2005-ös parlamenti eszmecsereből. "*Milyen jó lenne többet tudni a rendszerváltásról. A hozzászóló képviselő - nem a kormányparti pdcsorokból - megkockáztatja, hogy a kezdet nem is annyira a nyolcvanas évek második felének ellenzéki megmozdulásaihoz kötődik, hanem korábban, a Nemzetközi Valuta Alaphoz történt 1982-es csatlakozásunkra tehető. Ez viszont Fekete Jánosnak, a Magyar Nemzeti Bank akkori első elnökhelyettesének a nevével forrt egybe. Így tekintenek rá a tizedik évforduló magyarországi ünnepesein is, a fotókon együtt parolázik és mosolyog a nemzetközi pénzintézetek nagy tekintélyű vezetőivel.*" Gondolom, ennyi ma már elég is.

A másik úriember a független Magyar Nemzeti Bank egykori elnöke **Surányi György**. Áldásos tevékenységéhez egy rövid megemlékezést csatlakozok "*A magyar aranytartalékot még Surányi György jegybankelnök sége alatt kótyavetyélték el az elvtársak, arra hivatkozva, hogy a dollárnak jobb a hozama. Aztán a dollárnak lement a hozama, 62 tonna (!) arany elpárolgott és most nagyon jól jönne, de nincs.*" A köztörvényi bűncselekmények megtétele viszonnylag egyszerű. Elkövetőkkel szemben sommásan lehet intézkedni (ha élnek).

Sokkal bonyolultabb a helyzet azok esetében, akik "inmateriális" bűnököt követnek el a nemzet kárára. Ezeket önkényesen két csoportba sorolnám.

Gyűlölködők

Gyűlölködni nyilvánosan érdemes. Olyan emberekről akarok tehát említést tenni, akik rivaldafényben gyűlölködnék. Szintén elegendő példaképp néhány példa - kép. Meg kell jegyznem, választottaim nemcsak okosak, szépek is.

Azt hiszem, szükségtelen őket egyenként és részletesen bemutatni. Magam is írsogáltam róluk jó sokat. **Kertészről** Három úr portréjához azonban hosszafűzők egyet mást.

Konrád György, egy időben, a könnyű drogok legalizálásának apostola volt. Aztán megszületett az u.n. "**Califano jelentés**" amelyből kiderült, hogy azok, akik 12 - 17 éves korban marijanaut szívnak nyolcvanötösör (!) nagyobb eséllyel szoknak rá a kokainra. Mellesleg a marijanás cigaretta tüdőt károsító hatása nagyobb, mint a dohányból csavart cigarettáé. Vajon mit gondol erről Konrád? Az a Konrád, aki a Mozgó Világban a következőképp vélekedett a zsidóságról. "**A zsidók kitüntetett szerepet vállaltak a világ kommunikációs összekapcsolásában, a hírközlésben, a kereskedelemben, az intellektuális dialógusban ... Ez az egyetlen világnép (!) és ebből fakad rendeltetése is. A magát papi szerepre kiválasztó nép a különállását megőrizve tanúskodik az egyetlen isten és az egyetlen emberiség eszméje mellett.**"

Az ötödik kockában látható úr **Karsai László** 1992-ben az Aura könyvkiadónál egy vádiratot adott ki "**Kirekesztők**" címen és ebben a legsúlyosabb váddal, az antiszemitizmus vádjával illette többek között Verhovay Gyulát, Bartha Miklóst, Szekfű Gyulát, Bajcsy Zsilinszky Endrét, Somogyi Istvánt, Bosnyák Zoltánt, Molnár Akost, Erdélyi Józsefet, Németh Lászlót, Darvas Józsefet, Püski Sándort, Kunszabó Ferencet, Csoóri Sándort, Benedek Istvánt, Padányi Viktort, Balczó András, stb. Érdekelne, ki hatalmazta fel arra, hogy elevenek és holtak fölött ítélkezzék? Erről a könyvről megemlékeztem annakidején egy **blogbejegyzés** formájában. Karsai aztán írt egy másik könyvet is, ellensúlyozás képpen (?), "**Befoga dók**" címen. Ezt a könyvet az istennek se találom a könyvtáram-

ban. Utánrendelem és visszatérek rá azzal, hogy amennyire érdeklik Karsai urat a kirekesztők, minket magyaro kat, akik nem tartozunk a világnép soraiba, annyira fognak érdekelni a befogadók, mert a nemzet romlásáért őket terheli a legnagyobb felelősség. Az ellenségnél mindig súlyosabban bűnhődik az áruló.

Itt és most külön méltatást nyer **Glatz Ferenc**, aki képes volt megmászni a Magyar Tudományos Akadémia elnöki székét. [Széchenyi, foroghatsz sírodban!] Most a Filozófia és Történettudományok Osztályának vezetője. Még mint elnök főszerkesztette a "**Magyarok krónikája**" c. opuszt. Ebben a következőket írta a magyar nemzet őseiről. "*Ezek a primitív hordák, akiknél a gyermek- és nőgyilkosság régi tradíció ... görbe lábú gyilkosok, primitív hordák, nyelvük nem lévén, a sokkal műveltebb szláv törzsek szavait lopták el.*" Ránk jellemző, hogy szabadon járhat - kelhet közöttünk sőt me nedzselheti a fenti "művet". Nem is ügyet lenül. A könyv címé re a google több mint hatezer találatot ad. Köztiük ilyeneket is. Az ember hajlamos értetlenül állni a könyvégetés szokásával szemben. Nos, mi egyebet lehetne az ilyen könyvekkel csinálni? Általában, mi legyen a mérgező kultúrmocsok sorsa, ha nem a megsemmisítés?

Szemfényvesztők

Ez egy nagyon kényes passzus, de egyike a legfontosabbnak. Glatz Ferencel könnyű az ember dolga. Elég elolvasni amit ír. Bonyolultabb a helyzet, ha a tudatmanipuláció a művészi igényesség és a tárgyilagosság képében jelenik meg. Itt a korábban általam is nagybecsült **Szerb Antal** író és irodalomtörténészt kell példaképp megidézni.

Két irodalomtörténeti műve közül "A világirodalom történetét" olvastam először. Mondhatni lenyűgözött a fantasztikus tárgyi tudás és a stílus emelkedett volta. Azután következett "A magyar irodalom története". Ez utóbbi már nem káprázott el annyira, de Szerb Antal személye és tudása iránti bámulatom mitsem változott.

Aztán most újra elővettem a magyar irodalom történetét, nem tudom milyen motívációk hatása alatt [lehet tudatalattim sügött...] És mit vettem észre?

Egyes kiemelkedő írókat külön fejezetben tárgyal. Másokat valamilyen gyűjtőfogalom alatt. A IV. fejezetben, ami a polgári irodalomról szól (ez az irodalmi újkor) már csak két írónak jut fejezet: Babits Mihálynak egy rövid és Ady Endrének egy igen hosszú. Babits két passzust kap, Ady tízet. [Ja! Az egész fejezet a "Nyugat" köré fonódik, annak pilléreire épül.] A fejezetet nem érdemlő írók után a névmutatóban kell kutakodni, ami szerfölött megnehezíti, hogy az illető profilját összefüggően szemlélhesse az olvasó. Ady egy tagban olvasható. Miért? A tárgymutatót olvasgatva eszembe jutott a szegény József Attila. Neve sehol. Gondoltam, majd a névmutatóban. Ott egyetlen utalás az 5 oldalra mutat. Ott Sötér István előszava olvasható, József Attila neve azonban nem. Attila, hogyan - hogyan nem, **kima radt...** Ugyanott olvasható ellenben Sötér azon vélekedése, hogy "**Szerb Antal és nemzedéke testesítette meg mindazt, amit a szellem bősüit ellenségei, a humánus megszállott tagadói a legkönyörtelenebbül gyűlölnék.**"

Bosnyák Zoltán

"Az antijudaizmus kézikönyve" c. írásában ezt írja Adyról. "*Fiatall nagyvárosi író korától kezdve egészen élete végéig kényszerből, tehetetlenségből, vagy szívvel lélekkel ... szolgálta a zsidóságot. ... Költésze nem tekinthetjük meg nem lévőnek azokat a részeket, amelyek sokszor nagyon is bántóan és kihívóan magasztalják a zsidóságot. Az iskolát csinált. Ez ő nyomdokain haladó, az ő szellemében dolgozó fiatal íróművészek hozzá hasonló hódolattal nézett a zsidóságra.*" [ld. mű. 221. old.]

A negyedik fejezet egyébként a következő eszmefuttatással kezdődik. "*Magyarországon az új polgárság, a történelmi pillanatnál fogva szabadgondolkodónak és materialistának született ... A mozgékonyak, a hangadók, akik a kor színvonalán tudnak, mind szabadgondolkodók. A szabadkőművesesség nagyhatalommá növekszik ... A hírlap, a könyvkiadás ... a szabadgondolkodók kezében van ... Magyarországon a belső forrongásnak faji (!) okai is voltak ... A fajok összekeveredtek ... A millenium után folyik le a sváb és zsidó (!) polgári lakosság óriási mérvű és rohamos megmagyarosodása.*" A széplelkű literátor ugyanúgy elfelejtette a '19-es patkánykurzust, a magyarság ra támadó zsidó szörnyetegeket, mint szegény József Attilát...

Tudjuk, Szerb Antal szomorú véget ért. Balfon agyonverték. Szomorú véget ért Bosnyák Zoltán is. Az AVH börtönében "megbárást" mutatott, sőt együttműködésre is hajlandónak mutatkozott. Ez sem volt elég 1952. október negyedikén kivégezték. Szerb Antalt mint zsidót ölték meg. Bosnyák Zoltánt meg **mint író**t akasztották fel. Melyik bűn a súlyosabb? Emlekeztetnem kell kedves olvasóimat arra, hogy a német háborús bűnösök között éppen Julius Streicherrel bántak a leggaládabbul. Ő is író, a Stühmer szerkesztője volt. Hogy mit műveltek vele megírtam a "**Streicher affér**" c. írásomban.

Az utókornak ítélkeznie kell írók és írásművek felett. Az írókkal szemben lehet kegyes - esetleg. Am ami a műveket illeti szigoruan kell megítélni: igaz volt e amikor létrejött és időtállóan bizonyult e utóéletében. Nos Szerb Antal könyve a megírásakor is hamisan irányzatos volt. Mára kiderült, hogy a zsidók nem "magyarosodtak meg". Ennek ellenkezőjét állította Bosnyák Zoltán. Ő igazat írt és amit írt, beteljesedett.

Mi következik ebből? Azokra a könyvekre, amelyek nem kerülnek máglyára, rá kell írni, hogy milyen adalékanyagokat tartalmaznak és ezek közül melyeknek van kockázatuk, mellékhatásuk, tudatkárosító hatásuk.

Azaz, ha magyarok akarunk maradni, ill. egyáltalán meg akarunk maradni, tudatosabban kell élnünk és mindenk előtt ki kell fejlesztenünk magunkban azt a képességet, hogy az idegen faj ságát felismerjük a közbeszédben, a prózában, a versben, a képbén, a zenében és minden olyanban, amely tudatunkat tudat alatt is befolyásolhatja.

(folytatjuk)

Forrás: szeszak.hu